

[Knud Østergaard.]

velafbalanceret tale, og jeg synes i det hele taget, at udenrigsministeren — det må jeg godt komme med som en lidt personlig bemærkning — lever op til at være udenrigsminister. Jeg synes, at udenrigsministeren i de halvandet år, han har siddet i embedet, har udviklet en politik, som også mit parti kan godtage. Jeg mener, han har forståelse for, at et lille land når en indflydelse ved et samarbejde om det udenrigspolitiske og det forsvarspolitiske mellem så mange som muligt i landet og ved på en afbalanceret måde at fremsætte sine synspunkter.

Vi har mødt det i det udenrigspolitiske nævn, vi har mødt det i den diplomatpolitik, som udenrigsministeren her har givet udtryk for. Min opfattelse er, at Danmark ikke er lige velset alle steder i verden, heller ikke alle steder, hvor vi burde være velset, men jeg mener, der er ved at ske en bedring, og jeg håber, at udenrigsministeren har den samme opfattelse. Vi vil gerne give vores støtte til, at denne bedring kan fortsætte. Vi vil gerne have, at vores land optræder med værdighed, ikke krybende eller slesk, men med værdighed, med en holdning. Vi skal være vært for konferencer, om EF-ministermøderne, om NATO-ministermøderne; jeg håber ikke, det bliver et nyt Russelltribunal. Jeg håber, at man vil gøre alt fra regeringens side for at afvikle dette på en for Danmark værdig måde; det mener jeg vi har behov for.

Hvad NATO-drøftelserne, hvad de sikkerhedspolitiske forhandlinger ender i, kan vi ikke sige på nuværende tidspunkt, så behøvede vi jo ikke at gå til forhandling. Men jeg har opfattet hele ministerens oplæg og redegørelse som et ønske om at have albuenum, og dette albuenum vil mit parti gerne tilstå ham. Personlig kunne jeg tænke mig — og det tror jeg at mange, måske de fleste, måske alle i mit parti kunne tænke sig — at man ved drøftelser om NATOs fremtid gik ind i tankegangen om en mere langvarig kontrakt mellem NATOs partnere. Jeg kunne tænke mig, at man måske forlod tanken om et års opsigelse. Jeg har selv oplevet, hvor svært det er, når man går ind f. eks. i finansiering af infrastrukturelle opgaver, at få landene med, fordi man har dette et års varsel. Jeg mener ikke, man bør gå ind i en ny 20 års periode, det tror jeg så

sandelig ikke der er politisk mulighed for. Men ville det ikke være rimeligt, så langt frem som man nu kan skønne vi må have det nuværende pagtsystem, at man da træffer en overenskomst? Kloge folk, som jeg har talt med, som måske er lige så kloge som mange af dem, der er i denne sal, de mener, at forhandlingerne i Helsingfors varer indtil 2 år og forhandlingerne i Wien måske varer 6-7-8 år. Jeg kan se, at udenrigsministeren ikke vil gøre sig så klog eller måske klogere end dem, jeg har talt med, men det er jo en vurderingssag. Vil det ikke være rimeligt, at vi, når vi skal drøfte sikkerhedspolitiske spørgsmål, taler om tidsrum, der har relation til andre forhandlinger? Hvis ministeren har brug for det, vil han i hvert fald få det konservative folkepartis støtte.

Jeg skal ikke kommentere den diskussion, der har været om udvidelse af pagten til andre. Jeg er ganske enig i de bestrægtninger, som ministeren og hr. Jørgen Peder Hansen gjorde gældende i så henseende. Det væsentlige, det vigtige er, at regeringen med alvor, med kraft, med al den vilje og evne, den kan mønstre, erkender forhandlingernes vigtighed og gør overhovedet alt, hvad de formår, for at føre de mange forskellige forhandlinger til en heldig afslutning. I den henseende har de det konservative folkepartis fulde støtte og opbakning.

Poul Hartling: Det er næsten på dato et år siden, vi sidst havde en egentlig udenrigspolitisk debat i folketinget. Man kunne tro, at når der kan gå et helt år imellem de udenrigspolitiske debatter, måtte forklaringen være den, at der ingen interesse er for udenrigspolitiske spørgsmål. Det er imidlertid ikke rigtigt. Tværtimod er både befolkningen og folketinget mere end nogen sinde optaget af, hvad der sker uden for landets grænser, og hvilken indflydelse det får på vore hjemlige forhold.

Forklaringen på, at vi først får en udenrigspolitisk debat nu, er nok snarere, at vi har fået de udenrigspolitiske spørgsmål ind på livet på en ny måde gennem Danmarks medlemskab af EF. Siden den udenrigspolitiske debat i april i fjor har vi haft en dybtgående diskussion på tusinder af møder landet over om EF, kulminerende med folkeafstemningen den 2. oktober i fjor. Hele denne